

Jill Bolte Taylor: 'Onverwacht inzicht.' Het persoonlijke verhaal van een neurologe over haar hersenbloeding. Uitgeverij Kosmos, Utrecht/Antwerpen 2008. vert. van: 'My Stroke of Insight' Viking Penguin Group 2006 ISBN 9021539256 (CVA/Arts als patiënt/ 1)

Over de schrijfster: Jill Bolte Taylor (1959) woont in Bloomington Indiana, is adviserend neuroanatom bij het Midwest Proton Radiotherapie instituut (MPRI), hoogleraar aan de medische faculteit van de universiteit van Indiana, woordvoerder voor de Brain Bank (geesteszieken), actief lid van de National Alliance on Mental Illness (NAMI). Ze zingt en maakt van gebrandschilderd glas kunstwerken die hersenen uitbeelden. Ze staat op de lijst van de 100 invloedrijkste personen ter wereld en was gast van Oprah Winfrey. (Time Magazine 2008)
Zie ook: <http://www.drjilltaylor.com/>

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Dr. Jill Bolte Taylor, een arts/ neuroanatom die gepromoveerd is op een neurologische studie over haar eigen Herseninfarct(AVM). De Nederlandse vertaling heeft een voorwoord van Bert Keizer (verpleeghuisarts) en wordt ingeleid door Prof. Dr. Martien Limburg(neuroloog). Jill geeft in twee hoofdstukken een uiteenzetting over de werking van de hersenen, terwijl in de andere hoofdstukken haar eigen ervaringen centraal staan. Ook zijn in het boek aanbevelingen voor herstel opgenomen(pag. 216-218) en een lijst met waarschuwingssignalen (pag. 40) . In Amerika stond haar boek op de bestseller lijst. Openhartig, ontroerend.

Korte beschrijving: In 1996 kreeg Jill Bolte Taylor, als neuroanatom opgeleid in Harvard, op 37-jarige leeftijd een hersenbloeding. Ze beschrijft wat ze zelf registreerde, hoe ze zag dat hersenen uitvielen, ze niet meer kon lopen, spreken, lezen, schrijven, herinneren. Hoe ze hulp zocht, geopereerd werd en vooral op de juiste manier begeleid werd door haar moeder. Hoe uiteindelijk, na 8 jaar, haar hersenen, geest en lichaam volledig genezen. Ze beschrijft wat daarvoor belangrijk is geweest, hoelang ze erover deed om weer volledig te genezen en hoe deze ervaring haar persoon en leven veranderd heeft. Hoe ze probeert deze kennis in te zetten ook voor anderen, en niet alleen personen die een CVA hebben gehad. Welke aardigheden bij haar verminderd waren omdat haar de linkerhersen helft veel schade had geleden en hoe de rechterhelft daardoor dominant werd. Hoe ze soms moeite had om te proberen bepaalde hersendelen weer te trainen zodat ze zouden genezen, omdat er bepaalde kwaliteiten door werden aangestuurd die ze niet zo waardeerde en hoe ze daar een evenwicht in vond.

Wat viel op: Dat ze een precieze registratie van wat er met haar lijf en hersenen probeert te geven. Die moet ook zoveel mogelijk informatie geven over hoe een persoon met een CVA, als hij/zij voor de buitenwereld niet echt bereikbaar is, zich voelt. Hoe ze graag een bijdrage levert om de behandeling en benadering te beïnvloeden en veranderen. Daarbij schrijft zij eigenlijk weinig over personen in haar directe omgeving. Dat ze zich deel van het medisch team voelt, ook als patiënte: pag. 107: 'We hadden een heel goede foto nodig om na te gaan wat voor bloeding ik nu precies gehad had ...' Dat Jill aan het eind van het boek lang ingaat op haar visie van het goede leven.

Citaten: pag. 99: 'Een toeschouwer zou me waarschijnlijk voor minder hebben gehouden dan ik voordien geweest was, omdat ik geen informatie kon verwerken als

een normaal iemand. De onmogelijkheid voor de medische gemeenschap om met iemand in mijn toestand te communiceren, stemde me verdrietig....Ik vind het van levensbelang dat mensen die een beroerte hebben overleefd elkaar informeren over welke strategie hun brein gevolgd heeft om te herstellen. Dan zouden de behandelende artsen effectiever kunnen optreden in die eerste uren van behandeling en diagnosestelling. Ik zou hebben gewild dat mijn artsen zich hadden beziggehouden met de manier waarop mijn brein werkte in plaats van te kijken of het werkte volgens hun criteria en timing. Ik wist nog steeds van alles en moest alleen zien uit te vinden hoe weer bij die kennis te komen.'

Pag. 103: 'Ik werd de volgende ochtend al vroeg gewekt door een studente Medicijnen die binnen kwam hollen om mijn medische geschiedenis op te nemen....Ik realiseerde me die ochtend dat het de eerste verantwoordelijkheid van een ziekenhuis zou moeten zijn om het energieniveau van zijn patiënten te bewaken. Dat meisje was een energievampier.... Ze had misschien wat meer uit me gekregen als ze me wat voorzichtiger had benaderd, met geduld en vriendelijkheid, maar omdat zij beslist wilde dat ik naar haar toe zou komen op haar voorwaarden, in haar tempo, was deze ontmoeting voor ons beiden onbevredigend.

Pag. 106: 'Het was een geluk bij een ongeluk dat bij de vele netwerken in mijn brein die platgelegd waren, ook datgene behoorde dat over mijn gevoelens van schaamte en verlegenheid ging. Als een moederkloek gevolgd door een lange rij kuikens arriveerde Dr. Young en haar entourage van studenten medicijnen bij mijn kamer op hun ochtendronde. Achteraf vond ik het vreselijk, maar ik lag net spiernaakt, met mijn billen omhoog, om afgesponsd te worden toen de Koningin van de Neurologie en haar gevolg langskwamen!'

Pag. 100-101: 'Stelt u zich eens voor, zo u wilt, hoe het zou zijn als u al uw natuurlijke vermogens systematisch uit uw bewustzijn werden verwijderd.... U hebt geen herinnering meer aan uw vroegere emotionele ik; de rijkdom van dit moment, hier en nu, houdt uw waarneming vast. Alles, ook de levenskracht die u bent, straalt pure energie uit. Uw hart verkent vredig de ruimte met kinderlijke nieuwsgierigheid en uw geest ervaart nieuwe manieren om te zwemmen in een zee van euforie. En vraagt u zich nu eens af: hoe gemotiveerd zou u zijn om weer terug te keren naar die overgestructureerde sleur? '

Recensie: Robert Koehler, Tribune Media Services (achterflap boek):

'Fascinerend...Sprankelt van hoop voor iedereen die hersenletsel heeft opgelopen (niet alleen de slachtoffers van een beroerte) en biedt artsen en andere hulpverleners in de gezondheidszorg heldere praktische informatie over de tekortkomingen van de gebruikelijke behandeling van en houding tegenover mensen met een hersenletsel.'

Bert keizer: pag.8 boek: 'Haar verslag is fascinerend omdat je zelden een samenhangend betoog hoort over een dergelijke afgrondelijke belevenis.... Het gaat hier om een specifieke vorm van achteraffen (Gestalt therapie), die het zicht op haar belevissen danig hindert. Daarnaast dicht zij de linker- en rechterhersenhelft rollen toe die niet algemeen aanvaard zijn . De vraag is in hoeverre haar generalisaties over de hersenhelften en de omgang ermee toepasbaar zijn.

medicalfacts.nl posted by moderator: 'Jill Taylor schrijft op een toegankelijke en humoristische manier hoe zij haar herseninfarct heeft ervaren en hoe het haar leven heeft veranderd '.